

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Ing. A. J.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2014, č. j. JMK 9809/2014, sp. zn. S – JMK 9809/2014/Od/St,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru dopravy ze dne 29. 1. 2014, č. j. JMK 9809/2014, sp. zn. S – JMK 9809/2014/Od/St, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Kuřim, odboru dopravy (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 3. 12. 2013, č. j. MK/19354/13/OD.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 17. 7. 2013 v 09:14 hod. na silnici III/3846 v obci

Jinačovice, ve směru Kuřim – Brno, tedy v úseku s maximální dovolenou rychlostí 50 km/h, řídil motorové vozidlo – motocykl tov. zn., přičemž mu byla hlídkou Policie ČR, pomocí silničního rychloměru RAMER 7CCD, výrobní číslo radaru 212/94, číslo snímku 099002, naměřena rychlost 86 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla žalobci jako nejnížší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 83 km/h, čímž žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h v obci o 33 km/h.

Žalobci byla podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.500 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč, stanovené podle vyhl. MV č. 231/1996 Sb., ve znění vyhl. MV č. 340/2013 Sb., v platném znění.

V žalobě doručené soudu dne 10. 3. 2014 žalobce namítal, že v přestupkovém řízení byl užit jako tzv. privilegovaný důkaz záznam o přestupku, který byl prokazatelně pořízen v rozporu se zákonem. S poukazem na odborný posudek, který si žalobce nechal vypracovat, namítal, že díky nesprávnému nastavení měřicího zařízení byla zaznamenána výstupní rychlost mnohem vyšší, než byla skutečná rychlost měřeného vozidla. Správní orgán prvního stupně podle názoru žalobce takovýto důkaz nesměl připustit a v případě, že spáchání přestupku nebylo doloženo jiným způsobem, měl věc s odkazem na ust. § 67 odst. 2, resp. § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích, s přihlédnutím k ust. § 51 odst. 1 správního řádu odložit s tím, že důkazní prostředek nebyl získán v souladu s právními předpisy. Žalobce očekával, že nezákonnost postupu správního orgánu prvního stupně bude zjištěna již odvolacím orgánem, toto se však nestalo, proto si žalobce vyžádal vypracování odborného posudku, na který v žalobě odkazuje. Ze závěrů posudku podle názoru žalobce vyplývá, že úhel měření neodpovídal požadavku na úhel měření dle návodu k obsluze.

S ohledem na shora uvedené má žalobce za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce rovněž navrhuje, aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 3. 6. 2014 uvedl, že v průběhu řízení o přestupku se žalobce ani jeho tehdejší zmocněnec k věci nevyjádřili, nevznikli žádné konkrétní výhrady stran přestupku, o němž bylo vedeno řízení. Námitku, že správní orgány použily jako důkaz záznam o přestupku, který byl pořízen v rozporu se zákonem, kdy byla zaznamenána mnohem vyšší rychlost v důsledku nesprávného nastavení měřicího zařízení, žalovaný považoval za nedůvodnou. Uvedl, že motocyklu řízenému žalobcem byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCD, v. č. 212/94, naměřena rychlost jízdy 86 km/h (po zvážení odchylky měřicího zařízení 83 km/h), přičemž měřicí zařízení bylo v době měření náležitě ověřeno (jak vyplývá z ověřovacího listu č. 187/12 ze dne 4. 9. 2012). O výsledku měření tak žalovaný nemá žádné pochybnosti a uvedl, že měření bylo provedeno k tomu způsobilým měřidlem a oprávněným subjektem a že pprap. P. L. byla k obsluze měřicího zařízení řádně proškolen. Dle žalovaného bylo bez důvodných pochybností zjištěno, jakou

rychlostí vozidlo řízené žalobcem jelo, a další dokazování žalovaný v tomto směru nepovažoval za nezbytné ke zjištění stavu věci. Žalobce ostatně v průběhu řízení doplnění dokazování nenavrhoval, výsledek měření nerozporoval a žádný odborný posudek zpochybňující výsledky měření v průběhu správního řízení nepředložil. Podle žalovaného potom odborný posudek dokládáný žalobcem výsledky měření relevantním způsobem nezpochybňuje, kdy tento nebyl vyhotoven výrobcem měřidla ani Českým technologickým institutem, přičemž údaje z GPS, z nichž posudek vychází, jsou pouze orientační, s přesností měření GPS od jednotek metrů. Žalovaný uvedl, že měření rychlosti bylo provedeno Policií ČR, která je dle ust. § 79a zákona o silničním provozu oprávněna měřit rychlost vozidel, měření rychlosti tedy bylo provedeno k tomu oprávněným subjektem, způsobilým měřidlem, která ovládala osoba k tomu proškolená. Podle žalovaného tak lze důvodně předpokládat, že tento subjekt, případně jednotliví policisté obsluhující radar, jsou řádně seznámeni s příslušnými právními předpisy ohledně měření rychlosti vozidel, s postupem při měření rychlosti, s návodem k obsluze daného měřidla a v souladu s tímto také postupují. Nelze opomenout, že předmětem řízení je posouzení odpovědnosti obviněného za přestupek, nikoli zkoumání způsobilosti policistů k měření rychlosti či postup při měření rychlosti (viz rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54).

Žalovaný trval na tom, že v řízení byl ze shromážděných podkladů a provedených důkazů bezpečně zjištěn stav věci relevantní pro rozhodnutí, žalobce byl náležitě poučen o svých procesních právech, která mu bylo umožněno realizovat, a v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí nedošlo k pochybení, kterým by byl žalobce zkrácen na svých právech.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku ze dne 17. 7. 2013, úřední záznam Policie ČR ze dne 17. 7. 2013 sepsaný nstržm. K. Š. záznam o přestupku obsahující fotografický snímek č. 099002, na kterém je zachycen žalobcem řízený motocykl se záznamem rychlosti 86 km/h, ověřovací list č. 187/12 o ověření silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD v. č. 212/94, ze dne 4. 9. 2012 s platností ověření do 3. 9. 2013, potvrzení ze dne 11. 6. 2010 o absolvování proškolení ovládání a obsluhy měřiče rychlosti RAMER 7CCD, a výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 25. 7. 2013 správní orgán prvního stupně vydal příkaz o uložení pokuty, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Proti uloženému příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce včasný odpor.

Dne 19. 9. 2013 bylo zmocněnci žalobce doručeno předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 2. 10. 2013 v 09:00 hod. Z tohoto jednání se žalobce prostřednictvím svého zmocněnce v den nařízeného jednání omluvil e-mailem z důvodu neprovozuschopnosti vozidla. Uvedený důvod omluvy správní orgán prvního stupně pro provedeném ověření akceptoval. Dne 6. 11. 2013 bylo žalobci a jeho zmocněnci zasláno další předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 27. 11. 2013 v 09:00 hod., s náhradním termínem dne 27. 11. 2013

ve 13:00 hod. a 28. 11. 2013 v 09:00 hod. Dne 27. 11. 2013 v 08:03 hod. se telefonicky omluvila z ústního jednání osoba, která se představila jako zmocněnec žalobce, a to z důvodu prasklého skla na motorovém vozidle. Tuto omluvu zmocněnce žalobce správní orgán prvního stupně již neakceptoval a ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce i jeho zmocněnce. V průběhu jednání byly provedeny důkazy listinami, které byly součástí spisového materiálu.

Dne 3. 12. 2013 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MK/19354/13/OD, proti němuž podal žalobce včasné blanketní odvolání, které nebylo ani na základě výzvy správního orgánu prvního stupně doplněno. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 1. 2014, č. j. JMK 9809/2014, sp. zn. S – JMK 9809/2014/Od/St, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Podstata žalobní argumentace spočívala v tom, že záznam o přestupku, z něhož správní orgány v řízení vycházely, byl pořízen v rozporu se zákonem, jelikož měření rychlosti nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení RAMER 7CCD. S poukazem na přiložený odborný posudek žalobce namítal, že vozidlo bylo měřeno z jiného úhlu ($12,72^\circ$), než umožňuje návod k obsluze ($22^\circ \pm 1^\circ$).

Podle ust. § 3 správního řádu je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu.

Povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se deliktního jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18). Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem ÚS ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu) (viz body 20 – 22 cit. usnesení č. j. 5 As 126/2011 – 68).

V nyní projednávané věci sloužily jako podklady pro napadené rozhodnutí především oznámení přestupku vyhotovené Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, ze dne 17. 7. 2013, č. j. KRPB-175692/PŘ-2013-060306; úřední záznam sepsaný službu konajícím policistou o popisu dané události; záznam o přestupku ze silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD (včetně fotografie vozidla v okamžiku přestupku), z něhož vyplývá, že zachycenému vozidlu byla dne 17. 7. 2013 v 09:14:38 hod. naměřena rychlost jízdy 86 km/h; ověřovací list č. 187/12 ze dne 4. 9. 2012, platný do dne 3. 9. 2013, podle něhož silniční radarový rychloměr RAMER 7CCD, výrobní číslo 212/94 splňuje metrologické požadavky na silniční rychloměry a že jej lze za dodržení návodu k obsluze používat k měření rychlosti; a seznam policistů proškolených k užívání silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD, v němž je mimo jiné uveden policista obsluhující radar pprap. P. L.

Soud tedy zjistil, že měření rychlosti vozidla žalobce bylo prováděno pomocí certifikovaného silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD, jehož funkčnost byla ověřena Autorizovaným metrologickým střediskem (s platností do 3. 9. 2013), a to policistou, který byl k měření rychlosti tímto přístrojem řádně proškolen. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011–54, dostupném na www.nssoud.cz přitom dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.

Proti těmto skutečnostem stojí tvrzení žalobce, že během měření obsluha nepostupovala v souladu s návodem k obsluze (vozidlo bylo měřeno z nesprávného úhlu), v důsledku čehož změřená rychlost neodpovídala reálné rychlosti pohybu měřeného vozidla. Žalobce se přitom odvolává na „odborný posudek“ zpracovaný Mgr. P. Š.

Srovná-li zdejší soud tvrzení žalobce s doklady, které o měření předložily správní orgány, nemůže dospět k jinému závěru, než že způsob měření a jeho výsledky v daném případě nevzbuzují žádné pochybnosti.

Předně je třeba zdůraznit, že tvrzení o nesprávnosti měření rychlosti opírající se o předmětný posudek žalobce neuplatnil v průběhu správního řízení a toto se objevuje poprvé až v řízení před soudem, což nasvědčuje jeho účelovosti. Je pravdou, že žalobce je oprávněn ve správním soudnictví uplatnit až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62). Zároveň v řízení o takové žalobě platí ve správním soudnictví princip plné jurisdikce, když soudní řád správní s účinností od 1. 1. 2003 *„nejenže zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit skutkový stav, ze kterého vyšel správní orgán, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec ustavit nový skutkový stav a porovnat jej s užitou právní kvalifikací. Požadavek plné jurisdikce se tak zavádí jako obecný princip“* (srov. Baxa, J. – Mazanec, M., *Reforma českého soudnictví*, Právní rádce, 2002, č. 1, s. 10). V případě žalob proti rozhodnutí o přestupku pak navíc ještě platí, že právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích) pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení, tedy že správní orgány musí v průběhu celého řízení v prvním stupni a také v odvolacím řízení připouštět důkazní návrhy obviněného, přičemž v přestupkovém řízení neplatí zásada koncentrace řízení. Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v prvním stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). K tomuto závěru dospěla judikatura NSS s ohledem na právo na obhajobu a charakter přestupkového řízení jako řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). Nelze tedy paušálně odmítat či kritizovat postup žalobce, který, obrazně řečeno, *„nevystřílí municí“* svých námitek v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale použije ji až v žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu. Princip plné jurisdikce a neuplatnění zásady koncentrace v přestupkovém řízení však automaticky neznamená, že správní soudy jsou další, třetí instancí ve správním řízení, tj. v daném přestupkovém řízení. Nelze přehlédnout, že *„právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení“* (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 6. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62). Není totiž cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu, když východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry

případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí „nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoli dominantní“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1As 32/2006-99, obdobně i rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91).

Především je však nutno konstatovat, že k žalobě přiložený „odborný posudek“ neobsahuje žádný relevantní podklad pro učinění závěru, že měření rychlosti bylo skutečně provedeno v rozporu s návodem k obsluze. I kdyby soud odhlédl od skutečnosti, že z posudku vůbec nevyplývá, v čem má spočívat jeho „odbornost“ (posudek nebyl zpracován žádným z evidovaných soudních znalců z oboru dopravy a nevyplývá z něj ani jiná odborná kvalifikace autora), která by mohla poukázat na jeho věrohodnost, posudek soud považuje za nepoužitelný z důvodu zavádějících a nic neprokazujících informací. Ačkoli zpracovatel posudku dospěl k závěru, že úhly nastavení kamery a radarové hlavy neodpovídaly požadavkům návodu k obsluze, v důsledku čehož naměřená rychlost v žádném případě neodpovídala skutečné rychlosti měřeného vozidla, posudek neodkazuje na žádnou konkrétní pasáž návodu k obsluze, s níž měl být údajně postup zasahujících policistů v rozporu. Zcela zavádějící je rovněž samotný postup, z něhož autor posudku vycházel. Na účinné zpochybnění výsledku měření (resp. úhlu, pod jakým bylo vozidlo měřeno) by musely být nepochybným způsobem identifikovány nosné údaje pro toto měření (tj. především přesné vzájemné pozice měřícího vozidla s rychloměrem a měřeného vozidla, tyto skutečnosti však není možné zjistit pouhým odhadem z fotografického snímku z radaru a z údaje, že policejní vozidlo se nacházelo u č. p. 131 (například soudu není zřejmé, na základě čeho autor posudku dovodil, že měřící vozidlo policistů mělo stát zrovna na samém okraji domu č. p. 131 a ne o několik metrů blíže či dále). Autor posudku zjevně ve svém posudku vycházel ze zcela náhodně zvolené polohy měřeného a měřícího vozidla, přičemž k závěru, že obsluha při měření porušila předepsaný úhel měření, dospěl jen na základě toho, že při takto zvolené variantě byl úhel nastavení kamery a radarové hlavy mimo toleranci přípustného odklonu předepsaného v návodu k obsluze. Takovouto argumentaci však soud považuje za zcela absurdní.

S ohledem na shora soud považoval za nadbytečné žalobcem předkládaný posudek provádět jako důkaz, jelikož tento neobsahuje žádné skutečnosti, které by mohly vnést do řízení důvodné pochybnosti o zákonnosti provedeného měření rychlosti. Ze spisového materiálu naopak plynou dostatečné důkazy o tom, že žalobce dne 17. 7. 2013 v čase 09:14 hod. řídil motorové vozidlo na pozemní komunikaci v obci Jinačovice rychlostí nejméně o 30 km/h vyšší, než je nejvyšší dovolená rychlost, čímž se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

Ze všech uvedených důvodů soud rozhodl tak, že žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu

nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. dubna 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně